

13-07-18

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন।

“মৰমৰ সন্তান সকল-মাত্ৰ দুটা কথা মনত ৰাখিবা আমি সৎগুৰুৰ নাতি যি ব্ৰহ্মা বাবাৰ দ্বাৰা ক’কাৰ অধিকাৰ (প্ৰাপ্তি) লওঁ” ।

প্ৰশ্ন:-“চৰে’ ট’ চখে বৈকুণ্ঠ ৰস গিৰে’ ত’ চকনাচুৰ”(আৰোহণ কৰিলে বৈকুণ্ঠ ৰস, নহ’লে অধঃপতিত হ’লে একেবাৰে হাড়-মুৰ ভাগি যায়)। এই কথাষাৰি তোমালোক সন্তান সকলৰ লগতহে প্ৰযোজ্য হয় , আনৰ লগত নহয় -- কিয় ?

উত্তৰ:- কিয়নো তোমালোকৰ সন্মুখত বহুত ডাঙৰ লক্ষ্য আছে। তুমি পিতাৰ ওচৰত পৰমধাম ঘৰলৈ যোৱা , পুনৰ নতুন দুনিয়ালৈ আহাঁ। অন্য কাৰোৰ বাবে এই কথাষাৰি প্ৰযোজ্য হব নোৱাৰে। লাগিলে তেওঁলোকৰ ভিতৰতো কেচা-পক্ক নম্বৰ অনুসৰি হয় কিন্তু তেওঁলোকৰ সন্মুখত লক্ষ্য নাথাকে। তেওঁলোকে বৈকুণ্ঠৰ ৰস কি নেজানে। তোমালোক সন্তান সকলেহে কোৱা এতিয়া আমি সেই পথেৰে যাব লাগে য’ত পৰিব আৰু চম্ভালিব লাগে ।

গীত:- হমে ওন ৰাহোঁপৰ চলনা হে..(আমি সেই পথেৰে যাব লাগে..)

ওঁম শান্তি। যেতিয়া গীত বাজে তেতিয়া সন্তান সকলে বুজে যে আমাৰ বাবে ইয়াতো জ্ঞান আছে। অজ্ঞানি মানুহৰ বাবে অজ্ঞান হয়। জ্ঞানি আত্মাৰ কাৰণে জ্ঞান হয়। জানিছা মায়াৰ ধুমুহাই একেবাৰে পেলাই দিয়ে আকৌ ঈশ্বৰ পিতাই উঠাই অৰ্থাৎ পৰি যোৱা বিলাকক জ্ঞানৰ সঞ্জীৱনী গুটি দিয়ে। যদি কোনোবাই কাম বিকাৰৰ ধুমুহাত আহি যায় তেতিয়াই পৰি যায় আকৌ ক্ৰোধৰ ধুমুহা আহিলেও পৰি যাব লগা হয়। এইয়া পৰিয়োৱা আৰু উঠিব লগা হয় (হৈ থাকে)। “চৰে’ ট’ চখে বৈকুণ্ঠ ৰস গিৰে’ ত’ চকনাচুৰ”(আৰোহণ কৰিলে বৈকুণ্ঠ ৰস, নহ’লে অধঃপতিত হ’লে একেবাৰে হাড়-মুৰ ভাগি যায়)।.....এতিয়া এই গীতটো তোমালোকৰ বাহিৰে আৰু কাৰোৰে সতে প্ৰযোজ্য নহয়। সন্যাসী সকলৰ লগতো প্ৰযোজ্য নহয়। তেওঁলোকৰ ওচৰতো অপৰিপক্ক সন্যাসী থাকিব পাৰে কিন্তু তেওঁলোকৰ কোনো লক্ষ্য নাই। তোমালোকৰতো বহুত ডাঙৰ লক্ষ্য আছে। সিহঁতে শাস্ত্ৰ আদি পঢ়ি বিদ্বান হব পাৰে। বাকী ৰাজ্য-ভাগ্য পোৱাৰ কোনো লক্ষ্য নাই,ইয়াত লক্ষ্য বহুত উচ্চ হয়। সন্তান সকলে জানে যে আমাক বেহদৰ বাপদাদাই পঢ়ায়। সন্মানেও পঢ়োৱাই আকৌ সন্তান সকলেও পঢ়োৱাই। তোমালোক হৈছা ককাৰ নাতি। অমৃতসৰত ককা-নাতি থাকে আকৌ কোৱা হয় এইটো সপ্তম বংশ, এইটো দ্বিতীয় বংশ...ইয়াত আকৌ তোমালোকৰ বংশ নাথাকে। এজন ককা এজন বাবা এগৰাকী মা আৰু সন্তান-সন্ততি। ককা নাতিৰ পৰা আগলৈ একো কোৱা নহয়। এতিয়া এইটো মনত ৰখাটো অতি সহজ। আমি ব্ৰহ্মাকুমাৰ -কুমাৰী হওঁ। ব্ৰহ্মা হ’ল আমাৰ বাবা। শিৱ হ’ল ক’কা। তেওঁৰ পৰা আমি অধিকাৰ পাওঁ। কিমান সহজ কথা। আমি ক’কাৰ নাতি ব্ৰহ্মা কুমাৰ-কুমাৰী। ব্ৰহ্মা, শিৱৰ এক মাত্ৰ সন্তান। এনেকৈ নকওঁ যে, আমি বিষ্ণু কুমাৰী বা শংকৰ কুমাৰী। প্ৰজাপিতা কেৱল এক ব্ৰহ্মাকহে কোৱা হয়। বাবাই বহুত সহজে বুজায় দিয়ে। ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী। তোমালোক ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী হৈছা, শিৱ বাবাৰ পৰা অধিকাৰ লবৰ কাৰণে। শিৱ বাবাই কয় এনেদৰে কাৰোবাক বুজোৱা। স্মৰণ নিশ্চয় শিৱ বাবাকেই কৰিব লাগে ,যাৰ পৰা অধিকাৰ পাওঁ। আৰু আন কাৰোবাক স্মৰণ কৰিলে নৰকৰ অধিকাৰ পাবা, এইটো বুজিব লগীয়া কথা। অধিকাৰ পিতাৰ পৰা নহয়, ককাৰ পৰাহে পোৱা যায়।

স্বৰ্গৰ ৰচোঁতা জ্ঞান দাতা পিতাই হয়। শিৱ বাবাই ব্ৰহ্মাৰ মাধ্যমেৰে শুনাইছে ,আকৌ এই ব্ৰহ্মাইও শুনি লয়। ব্ৰহ্মাৰো প্ৰথম-প্ৰথম জী সৰস্বতী বুলিয়ে কোৱা হয়। ব্ৰহ্মাকুমাৰী সৰস্বতী জগত অম্বাৰ কিমান মহিমা গোৱা কৰে! শিৱ বাবাৰ পৰা ব্ৰহ্মাতকৈও অধিক অধিকাৰ লয়, সেইবাবে প্ৰথমে লক্ষ্মী তাৰ পিছতহে নাৰায়ণ বুলি কোৱা হয়। তোমালোকে জানা আমি জগত অম্বা আৰু জগত পিতাৰ সন্তান হওঁ, তেতিয়া হ’লে ককাৰ পৰা অধিকাৰ কিয় নলম? আমি ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী সকল ককা,নাতি, নাতিনী মাত্ৰ। দ্বিতীয়-তৃতীয় বংশ নাই, আজোনাতি তাজোনাতি একো নহয়। ককাদেউতাক কোনে স্মৰণ নকৰিব? তোমালোকে জানা যিমান বাবাক স্মৰণ কৰিম সিমান বিকৰ্ম বিনাশ হব। তোমালোকে যাকে হলেও বুজাব পাৰা, যে শিৱ পৰমপিতা পৰমাত্মা স্বৰ্গৰ ৰচয়ীতা হয়। সঁচাকৈ ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা ৰচনা ৰচে, আকৌ ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী সকলক ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা কয় যে মোক আৰু স্বৰ্গক স্মৰণ কৰা। দেহৰ

সকলো সম্বন্ধক পাহৰি যোৱা। কোৱা হয়- আপোনাৰ মৃত্যু হোৱা মানে আপোনাৰ কাৰণে গোটেই সংসাৰখনেই মৰি গল। আত্মা শৰীৰ পৰা পৃথক হৈ গলে একোৱেই নেথাকে। দেহৰ অভিমান নাইকিয়া হৈ যায়। আমি বাবাৰ ওচৰলৈ আহিছো, আকৌ আমি পৱিত্ৰ (গৌৰা,বগা) হম। এতিয়া শ্যাম হৈ আছে। শ্যাম আৰু সুন্দৰ হোৱাৰ এইখন নাটক হয়। আত্মা পৱিত্ৰ সুন্দৰ (হসীন) হৈ যায়। এতিয়া তোমালোকৰ আত্মা লৌহ যুগৰ হৈ গ'ল, গতিকে শৰীৰো এনেকুৱা হ'ল। সত্যযুগত তুমি পৱিত্ৰ আছিল। এজন পৱিত্ৰ যাত্ৰি (পথিক) আহে, পৱিত্ৰ বনাবলৈ। তেওঁৰ আত্মা সদায়ে পৱিত্ৰ। কেতিয়াও ময়লা (খাদ) হৈ নাযায় কিয়নো তেওঁ জন্ম মৰণত নাহে। কিমান সহজ কৰি বুজায় দিয়ে! তথাপিও এনে ককাক পাহৰি ত্যাগ কৰি (ফাৰকতি) দিয়ে, সেই কাৰণে বাবাই কয় মহানতকৈ মহান মুৰ্খ আৰু চতুৰতকৈ চতুৰ চাবলৈ হ'লে ইয়াত চোৱা। মুৰ্খও এনে আছে যি অতি সহজ দুটা কথাও বুজি নাপায়। মাত্ৰ বুজিব লাগে যে আমি আত্মা হওঁ, তেওঁ নিৰাকাৰ পৰমাত্মা আমাৰ ককা হয়। এই প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাতো বহুত প্ৰসিদ্ধ। এওঁৰ দ্বাৰা শিৱবাবাই প্ৰাপ্তি (ৰাজ্য ভাগ্য) দি আছে। ব্ৰহ্মাক এৰি দিয়া মানেই ককাকো এৰি দিয়া হব, তেতিয়া হলে প্ৰাপ্তিও শেষ হৈ যাব। বাবাই কিমান সহজ কৰি বুজায়। আমি হলো ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী। ব্ৰহ্মা-ৱিষ্ণু-শঙ্কৰ হ'ল সুস্বৰূপতনবাসী। তাৰ মাজতে ব্ৰহ্মাক প্ৰজাপিতা বুলি কোৱা হয়। সুস্বৰূপতনতো মনুষ্য সৃষ্টিৰ ৰচনা কৰা নহয়। শঙ্কৰ বা বিষ্ণুক প্ৰজাপিতা বুলি কব নোৱাৰি। প্ৰজাৰ পিতা (পিতৃ) নিশ্চয় ইয়াতেই (এই সংসাৰতে) হব লাগিব। ব্ৰহ্মা মুখ কমলৰ পৰা ব্ৰাহ্মণৰ উৎপত্তি হ'ল। ব্ৰাহ্মণ সকলক সোধা – তুমি কাৰ বংশধৰ হোৱা? এইটো মাত্ৰ গুণ গোৱা হয়, বাকী এনে কোনো কথা নাই।

এতিয়া তোমালোকে জানিছা পৰমপিতা পৰমাত্মাই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা দেৱতা, ক্ষত্ৰিয় ধৰ্ম স্থাপন কৰে, সেইতো সঙ্গম যুগত কৰিব। সঙ্গম যুগত ব্ৰাহ্মণৰ জৰুৰ (নিতান্তই) দৰকাৰ। কলিযুগৰ শেষত হয় শূদ্ৰ। সন্তান সকলক কিমান ভালকৈ বুজায় দিয়া হয়। শ্ৰীমততো প্ৰসিদ্ধ হয়। শ্ৰীমত ভগৱত গীতা। তাৰপৰা কি শুনিব লগীয়া আছে? শ্ৰী শ্ৰীয়ে জ্ঞান শুনাইছিল চাগে, শ্ৰেষ্ঠতকৈ শ্ৰেষ্ঠ হিচাপে গঢ়িছিল চাগে। এতিয়া তুমি প্ৰেক্ষিতকেন্দ্ৰ (প্ৰত্যক্ষ) বি.কে. হৈছা। তোমালোকে কোৱা -বাপদাদা আমি কল্পৰ আগতেও আপোনাক লগ পাইছিলো। আমি ককাৰ পৰা নিজৰ ভাগ্য লবলৈ আহিছো। বাৰু, তাৰপৰা কি হৈছিলো -সূৰ্য্যবংশী নে চন্দ্ৰবংশী? শ্ৰী নাৰায়ণক ৰৰণ কৰিছিলো নে শ্ৰী ৰামক? কোৱা হয় -বাবা, মইতো শ্ৰী নাৰায়ণক ৰৰণ (বিবাহ) কৰিম। কিন্তু পুনৰ পাহৰি যায়, যি জনে ইমান যোগ্য কৰি তুলিলে, তেওঁকো পাহৰি যায়। ককাক বা পিতাক কোনেও পাহৰিব নালাগে। অতি সহজে আতৰি যায়, স্মৰণও নকৰে। জ্ঞানৰ দুটা শব্দও ধাৰণা নকৰে। আমি সংগ্ৰহৰ নাতি অথবা ককাৰ নাতি। তেওঁৰ পৰা পুৰুষাৰ্থৰে ভাগ্য (প্ৰাপ্তি) লওঁ। লৌকিক পিতাৰ সম্পত্তি ভাগ কৰা হয়। ইয়াত ভাগ কৰাৰ বস্তু নাই, ইয়াততো পুৰুষাৰ্থ কৰিব লগীয়া হয়। কোনো চন্দ্ৰমা আদিত গৈ মাটি কিনিব নালাগে। ইয়াততো ৰাজ্যৰ মালিক হবলৈ গৈছা। চৰিত্ৰ বা অভিনয় ইয়াতেই ৰূপায়ন কৰিব লাগে। চন্দ্ৰ আদিলৈ যাব নালাগে, ইয়াক বিজ্ঞানৰ অহংকাৰ বুলি কোৱা হয়। অতি অহংকাৰ হ'লে বিনাশ প্ৰাপ্ত হয়। কি-কি আৱিষ্কাৰ হৈ গ'ল! হাজাৰ-লাখ মাইল লৈকে যায়। তেওঁলোকে গম পায় যায়-এতিয়া কিমানলৈকে পাইছেগৈ? ওপৰত চন্দ্ৰমাত কি আছে? চন্দ্ৰমাটো শীতল হয়,নহয় জানো। সূৰ্য্যৰ সন্মুখলৈ গ'লে জলি যাব। কিমান যে বিজ্ঞান অহংকাৰ। নামো ৰাখিছে ৰ'কেট। বাবায় বুজায় আত্মা সকলোতকৈ ডাঙৰ ৰকেট হয়। হওঁতে এটা বিন্দুহে। তাৰ কি ওজন হব? বিন্দুতেই কিমান বেছি জ্ঞান আছে। এক চেকেণ্ডত ক'ৰপৰা ক'লৈ উৰি যায়। বাবাক স্মৰণ কৰিলে আৰু চেকেণ্ডতে উৰি গুচি গল। এইটো ভীষণ বুদ্ধিমেহে বুজিলে আনক বুজাব পাৰিব। শিৱ বাবাও বিন্দু হয়। লিঙ্গ স্বৰূপ বুলি কলেও কব ইমান ডাঙৰ আত্মাতো নাথাকে, পৰমাত্মাও এনেকুৱা নহয়। তেওঁলোকে আকৌ কয়-পৰমাত্মাই হল ব্ৰহ্ম। একো বুজিব নোৱাৰে। যেতিয়ালৈকে কোনোবাই সন্মুখলৈ নাহে, তেতিয়ালৈকে পৰমাত্মাৰ নাম-ৰূপ আদি বুজিব নোৱাৰে। আমি যদিও শিৱ বাবাৰ চিত্ৰ দেখোৱাওঁ, কিন্তু (শিৱ বাবা) এনেকুৱা নহয়। তেওঁতো বিন্দু ৰূপ হয়, কিন্তু বিন্দুক পূজা কেনেকৈ কৰিব, ফুল আদি কেনেকৈ অৰ্পন কৰিব? তেতিয়া হ'লে এই ভক্তিমাৰ্গ চলি আহিছে, পূজাৰ কৰিবৰ কাৰণে মন্দিৰত ডাঙৰ ৰূপ দিয়া হৈছিল।

ভাল বাৰু, বাবাই কয় কাৰোবাৰ বুদ্ধিত এই জ্ঞান নবহিলেও, তথাপিহে বুজিব পাৰি নহয় জানো যে আমি ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী হওঁ, ককাৰ নাতি-পো হওঁ। উচ্চতকৈ উচ্চ শিৱ ভগৱান। তেওঁৰ ৰচনাক গড ফাদৰ বুলি নকয়। আমি তেওঁৰ নাতি। তেওঁ কয় মই তোমালোকক স্বৰ্গৰ মালিক বনাওঁ। তোমালোকেও জানা আমি এতিয়া তমোপ্ৰধান ক'লা হৈ পৰিছো। বাবাৰ দ্বাৰাই সত্যপ্ৰধান বগা

হব ধৰিছে। ৰামও বগা আছিলে। কিন্তু কৃষ্ণতকৈ দুই কলা কম হয়। তেওঁও এতিয়া ক'লা হৈ গ'ল। কৃষ্ণৰ কাৰণে কয় সৰ্পই দংশন কৰিলে। কিন্তু এনে কোনো কথা নাই। এইটো হ'ল কাম চিতাত উঠি ক'লা হৈ যায়। শ্যাম আৰু সুন্দৰ হৈ পৰে। এতিয়া আকৌ সতোপ্ৰধান হবলৈ বাবাক স্মৰণ কৰিব লাগে। এজন মুচাফিৰে (যাদ্ৰিয়ে, পথিকে) কিমান জনক পৰিত্ৰ বনায়, বিশ্বৰ মালিক বনায়! মাথো কয় মোক স্মৰণ কৰা। নহলে ভাগ্য (প্ৰাপ্তি) কেনেকৈ পাবা? বিকৰ্ম বিনাশৰ কাৰণে যোগ অগ্নিৰ দৰকাৰ। ক্ষনে ক্ষনে স্মৰণ কৰিব লাগে। কিছুমানে ভাবে মইটো সন্তান হওঁৱেই। কিন্তু গোতেই দিন স্মৰণ নকৰিলে বিকৰ্ম বিনাশ নহব, আনন্দৰ পাৰা (সীমা) বাঢ়ি নাযাব। ২০-২৫ বছৰৰ সকলৰো এই কথা বুদ্ধিত নোসোমাই। পাহৰি যায়। পুনৰ পুৰণি সংসাৰলৈ গৈ ভাগ্যৰ ৰেখা খণ্ডিত কৰি দিয়ে। মাতৃ-পিতৃৰ কোলাত আহিলেহে ভাগ্য আৰম্ভ হয়। মম্মা-বাবা বুলি কলেই স্বৰ্গৰ অধিকাৰী হৈ যায়, নহয় জানো। প্ৰজাও কয় নহয়-আমাৰ হিন্দুস্থান সকলোতকৈ উচ্চ। আৰে- সকলোতকৈ উচ্চ হয় যদি ঋণ কিয় লয় (ধাৰ,লোন), কংগাল কিয় হৈ গল। ইয়াৰ পৰা বহুত ধন লৈ গ'ল। কাৰখানাৰ পৰা উৎপাদন হয়। কাৰখানা নথকা হলে কোনেও চাকৰি নাপালেহেঁতেন। চাকৰি নহ'লে পালনা কেনেকৈ কৰিব? দুখী হৈ পৰিল, সেইবাবে ভাৰতৰ কাৰণে কিমান যুক্তিৰ ৰচনা কৰি থোৱা আছে। সন্তান সকলৰ বহুত দুখ নহওঁক তাৰ কাৰণে এইটো যুক্তি। ইয়াৰ পৰা কিমানে বাহিৰলৈ যায় চাকৰি কৰিবলৈ, কিয়নো তাত পইচা বহুত পায়। পিতায়ে কয় মোৰ হলে কাঁইতৰ লগতো মৰম আছে। পতিত সকলক আহি পৰিত্ৰ বনাওঁ। কাঁইতৰ পৰা যি ফুল হয় তেওঁ লোকৰ ওপৰতো মৰম আছে। ড্ৰামা অনুসৰি সকলোকে সৎগতি দিওঁ। সকলোৰে সৎগতি দাতা ৰাম .....তেতিয়া হ'লে সকলোৰে মৰমৰ হ'ল নহয়। সেইয়াত কাঁইটো আছে ফুলো আছে। নিয়ম অনুসৰি স্বৰ্গৰ স্থাপনা হয় গতিকে তাৰ কাৰণে যোগ্যও বনায়। কোৱা হয় নহয় - পতিত-পাৰন আহাঁ, আহি পাৰন বনোৱা। এতিয়া তোমালোকে জানিছা পতিত-পাৰন বাবা আহিলে। বিশেষ ভাৰত খনক আৰু সাধাৰণ ভাৱে সমগ্ৰ সংসাৰ খনক পাৰন বনায়। সৰ্বোদয়া লিদাৰ(সকলোৰে ওপৰত দয়া কৰোঁতা) নাম ৰখোৱা হয়। এইটোও নিজৰ ওপৰত নাম ৰাখি দিলে, যেনেকৈ শ্ৰী শ্ৰী ১০৮ বুলি কোৱা হয়। সৰ্ব মানে সকলো। কোনো মনুষ্যই সকলোকে সৎগতি কৰিব নোৱাৰে। ভাল বাৰু !

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ -

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-

- ১) দেহৰ বোধ পাহৰি জীৱিত অৱস্থাতে মৰি থাকা। আপুনি মৰিলে আপোনাৰ বাবে দুনিয়া খন মৰি গল। ক্ষনে ক্ষনে এই দেহৰ পৰা পৃথক হোৱাৰ অভ্যাস কৰা।
- ২) আমি ককাৰ নাতি নাতিনী। আমি যোগ্য হৈ তেওঁৰ পৰা পূৰ্ণ প্ৰাপ্তি লম। আত্মাক যোগবলৰ পৰিত্ৰ বনোৱা। সুখী হৈ থাকিব।

বৰদান:- পিতাৰ খোজত খোজ ৰাখি পৰমাত্মাৰ আশীৰ্বাদ প্ৰাপ্ত কৰোঁতা আজ্ঞাকাৰী হোৱা

আজ্ঞাকাৰী অৰ্থাৎ বাপদাদাৰ আজ্ঞাৰূপী খোজত খোজ ৰাখোতা। এনে আজ্ঞাকাৰীক সৰ্ব সম্বন্ধৰ পৰা পৰমাত্মাৰ আশীৰ্বাদ প্ৰাপ্ত হয়। এইটোও নিয়ম। সাধাৰণ ৰীতিৰেও কোনোৱেই কৰোৱাৰ নিৰ্দেশ প্ৰমান সন্মতি জনায় কাৰ্য্য কৰে তেতিয়া যি জনৰ কাৰ্য্য কৰে তেওঁৰ পৰা আশীৰ্বাদ নিশ্চয় পায়। এইয়াতো হল পৰমাত্মাৰ আশীৰ্বাদ, যিটোৱে আজ্ঞাকাৰী আত্মাক সদায় ডাৱল লাইট বনায় দিয়ে।

শ্লোগান:-দ্বিব্যতা আৰু অলৌকিকতাক নিজৰ জীৱনৰ সাজোঁন বনায় লোৱা তেতিয়া সাধৰণতা সমাপ্ত হৈ যাব।

||ওম শান্তি||